

Við Hallu og John á Fiji

Fyrst í október mánaða í fjör fóru tey bæði, Halla og John út at fjakka, og leiðin gekk eystureftir.

Seinast hoyrdu vit um New Zealand við forvitnisligum geysarum, og hesaferð snýr tað seg um lokkandi Fiji-oyggjarnar. Við hesi frásøgnini er ein long og spennandi ferð at enda komin.

Tey bæði vilja við hesi frásøgn eggja øðrum - ungum sum tilkomnum - at gera sum tey: tí at ferðast er at liva

Vit flugu frá kalda New Zealandi norður til Fiji tann 24.02 í ár. Tað kendist beinavegin, at vit nú vóru nærri miðkringinginum aftur, tí vit vóru um at kóðna, tá vit í cowboybuksum og regnjakkum komu út úr flogfarinum á hövudsøynni Viti levu.

Fiji hevur uml. 300 oyggjar, men bert 1/3 av teimum eru bygdar. Tær størstu oyggjarnar eru av vulkansum uppruna, meðan tær smáu ofta eru koraloyggjar. Fólkid er fyrri ein stóran part indarar, men koma annars úr mestu londum rundanum.

MANA ISLAND

Vit høvdu fingið at vita frá øðrum fjakkarum, at um vit skuldu til Fiji, so máttu í hvussu so er fara út á Mana. Tað er soleiðis, at fyrri at »uppliva« Fiji, so er neyðugt at fara út á tær smærri oyggjarnar, tí á hövudsøynni er onki at verða eftir.

Suva býur, sum er hövudsstaður, var aftrat tí heila raktur av denque-feppi just tá, so hagar høvdu vit tí ongar ætlanir um at fara. Mana er ein lítill vulkanoyggj, ið liggur vestan fyri Vitu Levu, og fyrri at koma út har, mást tú antin sigla í hesum lítlu plastikkjollinum, ella tú kanst lúgva teg til at at sleppa við tí lítla flogfarinum. Tað er nevnliga so, at á Mana eru 2 backpackers (vallaraheim), og eitt resort, ella finari ho-

tell. Hetta hotellid heldur seg hava einarætt uppá ferðaseðlarnar út har, so tú mást siga, at tú skalt búgva á hotellinum, so kanst tú koma við. Tey kunnu so ikki senda teg avstað aftur, tá tú ert komin. Flúgvitúrin út tók bert 15 min., og vit vóru eini 5 fólk. Tað var eitt hugtakandi útsýni vit sóu undir okkum.

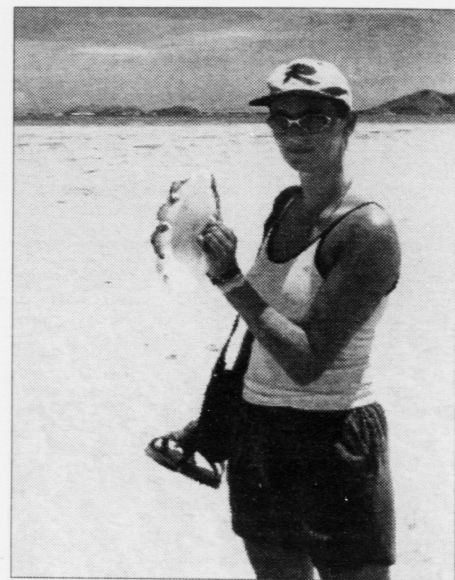
Mitt í tí ljósabláa vatninum sóu vit koralrivir undir

sjónum, og tá vit nærkaðust oynni, sóu vit langt áðrenn fyrst korallir, sum komu nærri og nærri vatnskorpunum, og so síðani hvítur sandur og síðan oyggin við pálmum. Tað var ein ótrúliga vøkur sjón. Ongin var ímoti okkum á »flogvøllinum«, sum í veruleikanum ikki var annað enn eitt gott busskylí her hjá okkum. Vit finga so ein smádrong at fylgja okkum til vallara-

heimið, og har vórðu vit eisini væl móttikin, men sjálvt um vit høvdu bílagt eitt kamar á flogvøllinum á Nadi, so vistu tey onki um, at vit skuldu koma, og høvdu onki kamar til tann prisin. Vit vóru tó so heppin at fáa eitt betur kamar fyri sama pris.

FIJI TIME

Vit vóru á Mana í eina viku, og dagarnir gingu skjótt. Vit gjørdum sum so ikki tað stóra, uttan at spæla beach-volley saman við ímóti øðrum fjakkarum. Um dagin var ikki stórt annað at gera uttan at liggja á strondini og njóta tað góða veðrið, kanska fara ein túr út frá strondini við masku og snorkli og siggja tað spennandi lívið niðri undir vatnskorpunum, sum jú hevði fangað okkara áhuga á kavi-túrinum í Cairns, Austr. Vallaraheimsvertirnir vóru óførir at skipa fyri ymiskum undirhaldandi fyri gestirnar um dagarnar, og ein dagin tók ein av teimum, Sami, okkum við á ein so-nevndan Medicin-walk. Vit gingu ymsa staðni runt oynna, og á vegnum greiddi Sami okkum frá, hvussu oyggjafólkid fyrr í tíðini mátti læra seg at nýta tær »ressourssur«, sum nátturan gav teimum. Til dømis visti hann okkum, hvørji bløð kundu nýtast til at gera forbindingar til liðini, knø, hondlið o.s.v., ið skuldi fáa tað at lekja skjótari, og eitt serligt slag av greinum, ið

Halla við eini stórari skel vit funnu á strondini

tey høvdu brúkt sum tannbust fyrr. Vit royndu tað øll, og fint riggaði. Síðani gingu vit víðari og komu til eitt annað slag av træi. Og hesi bløðini, segði hann, brúktu tey sum wc-pappír fyrr. Tey skuldu verða serliga bleit, men tú mátti ansa eftir at velja tær góð bløð og ikki taka tey við holum í. Tað kundi enda eitt sindur óheppið!

Á Fiji hava tey eitt hugtak, sum tey kalla Fiji-time, og hetta er júst tað sama sum okkara føroyska tíð. Vit koma, tá vit koma. Fyri at venja okkum gestir við hetta, flættaði Sami okkum øllum eitt ur, úr pálmabløðum, og tað var okkara Fiji watch. So kundu vit altíð hugsa um tað og nýttist ikki at skunda okkum nakra staðni. Tey hava ALDRIN skund, og taka tað altíð róligt. Tey siga eitt ávíst tíðspunkt, men tað er altíð bara »vegleiðandi«. Hetta var tó ongin trupulleiki hjá okkum at venja okkum við. Vit kendu okkum sum heima. Næstan.

FISKA HÁV

Á WAYA SEWA

Aftaná hesa góðu viku á Mana fóru vit víðari norður eftir móti eini aðrari oyggj, Waya Sewa. Her var bert tað eina vallaraheimið, sum bygdi á oynni rak. Tað var rættiliga strangt her, tí tú hevði ikki loyvi til at fara yvir í bygðina, uttan tú vart

sømuliga flætin við sarongi niður um knø, og akslarnar fjaldar, tíverri fingi vit onga frágeiðing um hví.

Tað var eitt sindur óðrvisi. Her meini eg við fjakkarar. Tað var meira fríðarligt nú, og kvøldini gingu við at spæla kort, skriva postkort, og læra tey innføddu ymiskar kortsniildir. Tað var sera hugnaligt eisini, tí her var eingin streymur, so tá sólin fór niður var myrkt. Vit finga nakrar av hesum illaluktandi ójulumunum, men sum oftast gjørdum vit tað sama sum hini, og fóru í song, tá tað gjørdist myrkt. Ringt var at sovna, tí nú var ongin svalandi vifta, ið maldi undir loftinum, og sjálvt um eingir rútar vóru í vindeygnum, so gjørdist tað ikki kalt inni.

Sum sagt var ymiskt at takast við um dagarnar, og tann eina dagin helt John avstað við nøkrum øðrum út at fiska. Teir royndu við tráðu og finga nakrar lagnar »akvariufiskar«, men so fekk John ein stóran á, og tað visti seg at vera ein hávur sum var uml. 1,5 m. Hann var eisini tann einasti, sum fangaði nakað, og hávurin smakkaði bara væl til døgurða um kvøldið.

Tíðliga ein morgunin varð skipað fyri gongutúri niðan á fjallið, uppi yvir bygðini: at siggja sólina koma upp. Túrin niðan var strævin, og onkur gavst á vegnum, men útsýnið av

John við hávinum, hann fiskaði

Vit bæði á einum pálmatræi á strondini har vit búðu